

Ορθόδοξος Συναξαριστής :: <https://www.saint.gr>

Όσιος Νεκτάριος της Όπτινα

Επισκεφτείτε τον ιστοχώρο μας στην διεύθυνση: <http://www.saint.gr/1566/saint.aspx> για περισσότερες πληροφορίες για τον βίο (ονόματα, βίντεο, ακολουθίες, φωτογραφίες κτλ) καθώς και για τυχών ενημερώσεις - διορθώσεις.

Τελευταία ενημέρωση βιογραφίας: N/A
Δημιουργία εγγράφου: 22/01/2025 10:00:11

Σύνοψη

Τύπος εορτής: Εορτάζει στις 12 Μαΐου εκάστου έτους.

Ημ/νια Βίου: N/A

Βιογραφία

Ο Όσιος Νεκτάριος της Όπτινα, κατά κόσμον Νικόλαος Τύχωνωφ, γεννήθηκε το 1853 μ.Χ. στην πόλη Γιελέτς της επαρχίας Οριόλ, από γονείς ευσεβείς και φιλόθεους, τον Βασίλειο και την Ελένη. Όταν ο Νικόλαος ήταν επτά ετών, έχασε τον πατέρα του. Λίγο πριν το θάνατό του, ευλόγησε τον υιό του με την εικόνα του Αγίου Νικολάου αναθέτοντας το παιδί του στην κηδεμονία του μεγάλου αυτού Αγίου. Ο μελλοντικός Στάρετς δεν αποχωρίστηκε την εικόνα αυτή σε ολόκληρη την ζωή του. Εκτός από τον Νικόλαο η μητέρα του είχε και άλλα μικρότερα τέκνα, τα οποία πέθαναν πρόωρα από πείνα και ασθένειες.

Ο μικρός Νικόλαος είχε θερμή καρδιακή σχέση με την μητέρα του. Οι προσευχές της και η αυστηρή ανατροφή, που του έδωσε, τον προστάτευαν από πειρασμούς και συμφορές. Σιγά - σιγά μεγάλωνε και έγινε πράος, ήσυχος και ευλαβής, έξυπνος και φιλομαθής. Λόγω της μεγάλης φτώχειας της οικογένειάς του αναγκάστηκε να φοιτήσει όχι στο δημόσιο σχολείο, αλλά στο ενοριακό σχολείο του χωριού του, όπου φοιτούσαν οι άποροι. Εκεί λοιπόν έμαθε να διαβάζει, να γράφει, να μετράει και να μελετά το νόμο του Θεού.

Όταν έγινε ένδεκα ετών, εργάστηκε στο κατάστημα του πλούσιου εμπόρου Χάμωφ. Λίγο αργότερα, ενώ ο Νικόλαος ήταν ακόμη πολύ νέος, η μητέρα του πέθανε και έτσι έμεινε πια παντελώς ορφανός. Έζησε για εννέα χρόνια στο σπίτι του εμπόρου. Στις ελεύθερες ώρες του μελετούσε πνευματικά βιβλία και πήγαινε στην εκκλησία. Τον διέκρινε η πραότητα, η μετριοφροσύνη και η καθαρότητα της καρδιάς.

Εκείνο τον καιρό ζούσε στην Γιελέτς μια σχεδόν εκατοντάχρονη μοναχή, η μάτιουσα Θεοδώρα, πνευματική θυγατέρα του Οσίου Τύχωνος του Ζαντόνσκ (τιμάται 13 Αυγούστου). Οι κάτοικοι της Γιελέτς είχαν την ευλαβή συνήθεια να την συμβουλευόταν σε όλες τις σημαντικές αποφάσεις τους. Ο εργοδότης, λοιπόν, του Νικολάου, που πληροφορήθηκε ότι του ετοίμαζαν ένα προξενιό, τον έστειλε σε αυτήν να πάρει ευλογία για το γάμο. Η γερόντισσα του είπε: «Παιδί μου, πήγαινε στην Όπτινα στον Στάρετς Ιλαρίωνα και αυτός θα σου πει τι θα κάνεις». Έτσι ο Νικόλαος πήρε το δρόμο για την Όπτινα, που βρισκόταν σχετικά κοντά στη γενέτειρά του και ήταν τότε ήδη ξακουστή σε όλη τη Ρωσία.

Ο Στάρετς Ιλαρίων του συνέστησε να επισκεφθεί τον Στάρετς Αμβρόσιο. Ο Γέροντας τον δέχθηκε και μίλησε μαζί του για δύο ώρες. Μετά από αυτή τη συνομιλία η ζωή του Νικολάου άλλαξε ξαφνικά. Κατ' οικονομίαν Θεού ανακάλυψε την πραγματική του κλίση.

Ο Νικόλαος εκτελούσε κάθε διακόνημα με πολλή υπακοή, ταπείνωση και ζήλο. Όταν αργότερα ο Στάρετς, επαναλάμβανε το αποστολικό παράγγελμα: «Πείθεσθε τοις ηγουμένοις υμών και υπείκετε. Αυτοί γαρ αγρυπνούν υπέρ των ψυχών υμών ως λόγον αποδώσοντες. Ίνα μετά χαράς τούτο ποιώσι και μη στενάζοντες. Αλυσιτελές γαρ υμίν τούτο. (Να πειθαρχείτε και να υπακούετε στους ηγουμένους σας. Γιατί αυτοί αγρυπνούν χάριν των ψυχών σας, επειδή θα αποδώσουν λόγο στον Θεό για εσάς. Όστε αυτό να το κάνουν με χαρά και όχι αναστενάζοντας. Διότι αυτό θα είναι επιζήμιο για εσάς)».

Στις 3 Απριλίου 1876 μ.Χ. εκάρη ρασοφόρος μοναχός. Μετά ένδεκα χρόνια, στις 14 Μαρτίου 1887 μ.Χ., Δ' Κυριακή των Νηστειών, εκάρη μικρόσχημος και έλαβε το όνομα Νεκτάριος, προς τιμήν του Οσίου Νεκταρίου της Λαύρας του Κιέβου (τιμάται 29 Νοεμβρίου).

Η είσοδός του στο αγγελικό τάγμα των μοναχών του έφερε μεγάλη χαρά. Σε προχωρημένη ηλικία θυμόταν: «Επί ένα ολόκληρο χρόνο ένοιωθα σα να είχα φτερά στους ώμους μου».

Όσο περισσότερο ανέβαινε την πνευματική κλίμακα, τόσο κατώτερο από ταπεινοφροσύνη θεωρούσε τον εαυτό του, τόσο περισσότερο αισθανόταν την αναξιότητά του.

Οι Γέροντες, που έβλεπαν την πνευματική προκοπή του, αποφάσισαν την χειροτονία του σε διάκονο, που έγινε στις 19 Ιανουαρίου 1894 μ.Χ. από τον Επίσκοπο Ανατόλιο και εις πρεσβύτερον στις 21 Οκτωβρίου 1898 μ.Χ. από τον Επίσκοπο της Καλούγκα Μακάριο.

Ο Όσιος Νεκτάριος δίδασκε στα πνευματικά του παιδιά την ταπείνωση και την υπομονή, περισσότερο από όλες τις αρετές. Για την κάθαρση της ψυχής του ανθρώπου δίδασκε πως επιτυγχάνεται με την προσευχή, όταν ικετεύεις τον Θεό λέγοντας «Πατέρα μου και Κύριε της ψυχής μου, ελέησόν με», ο Θεός καθαρίζει την ψυχή σου από την αμαρτία και την κάνει νύμφη Κυρίου και αδελφή του Λόγου. Πράγματι ο Όσιος δίδασκε σε όλους την προσευχή και ιδιαίτερα την ευχή του Ιησού. Μάλιστα, όταν πλησίαζε η σοβιετική λαίλαπα, τόνιζε στα πνευματικά του παιδιά: «σε αυτές τις έσχατες ημέρες είναι καιρός για προσευχή. Κατά την διάρκεια της εργασίας σας να λέτε συνεχώς την ευχή του Ιησού. Στην αρχή με τα χείλη, μετά με το νου και ύστερα θα εισχωρήσει μέσα στην καρδιά σας».

Επί αρκετά χρόνια, μετά την επικράτηση της Οκτωβριανής επανάστασης, η Όπτινα υπέμεινε με γενναιότητα όλες τις δοκιμασίες, αλλά οι μέρες της αγίας μονής ήταν πια μετρημένες. Την Κυριακή των Βαΐων του 1923 μ.Χ. η Όπτινα έκλεισε οριστικά. Ο Όσιος Νεκτάριος σνελήφθη και φυλακίσθηκε στο αρτοποιείο της μονής, που είχε μετατραπεί σε φυλακή. Λίγες ημέρες μετά οδηγήθηκε στην φυλακή του Κοζέλσκ και καταδικάσθηκε χωρίς δίκη σε θάνατο διά τουφεκισμού. Μετά από διαμαρτυρίες ο Όσιος απελευθερώθηκε στις 17 Απριλίου και έζησε ως εξόριστος σε αγρόκτημα του Πλόχινο. Αργότερα, με διαταγή των αρχών του καθεστώτος, εξορίζεται πιο μακριά, στο χωριό Χόλμισι της επαρχίας Μπριάνσκ. Εκεί δεχόταν τους επισκέπτες και πλήθος επιστολών από απλούς ανθρώπους, αλλά και από μεγάλους ιεράρχες. Ο Άγιος Πατριάρχης Τύχων τον συμβουλευόταν διά μέσου έμπιστων ανθρώπων. Ο Άγιος Θεός είχε δωρίσει στον Όσιο το διορατικό χάρισμα. Έτσι όλοι τον εμπιστεύονταν και έκαναν υπακοή στον λόγο του.

Ο Όσιος Νεκτάριος κοιμήθηκε, μετά από ασθένεια, το 1928 μ.Χ. Η είδηση της κοιμήσεώς του διαδόθηκε αστραπιαία. Χιλιάδες πιστοί άρχισαν να συρρέουν συνεχώς από διάφορες πόλεις στο Χόλμισι.

Το 1935 μ.Χ., κλέφτες έσκαψαν τον τάφο του Οσίου ψάχνοντας για πολύτιμα αντικείμενα. Έβγαλαν έξω από τον τάφο το φέρετρο, έσπασαν το κάλυμμα και αφού έψαξαν και δεν βρήκαν τίποτε, παράτησαν το ανοιχτό φέρετρο μαζί με το λείψανο του Οσίου στηριγμένο σε ένα δένδρο. Μια ομάδα από εργάτες, που δούλευαν δίπλα στα αγροκτήματα, έτρεξαν στο κοιμητήριο και είδαν έκπληκτοι πως ο Όσιος ήταν εκεί άφθαρτος, επτά ολόκληρα χρόνια μετά την κοίμηση και την ταφή του. Το δέρμα του είχε το χρώμα του κεριού και τα χέρια του ήταν ευλύγιστα και μαλακά. Μια γυναίκα έφερε λευκό μεταξωτό ύφασμα και κάλυψε το πρόσωπό του. Έπειτα έκλεισαν το φέρετρο και ενταφίασαν τον Όσιο ψάλλοντας Τρισάγιο. Στις 16 Ιουλίου 1989 μ.Χ. πραγματοποιήθηκε η ανακομιδή του τιμίου λειψάνου του Οσίου και η επιστροφή του στην Όπτινα.

